

ΘΗΣΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΕΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Εσωτερικῶς Δρχ. 30

Π.υχ. Ιερῶς ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

Ἀμερικῆς Δολ. 1 1/2

«Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)»

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΣ Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκπαίδευσιν

Οἱ ρυθμίζονται τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ παρ' ἡμῖν κοινὴ γνώμη δὲν θὰ ζημιωθοῦν ἂν προσέξουν εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν κατέχει ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκπαίδευσιν.

Ὁ Πῶλ Ντεκάν, εἰς συγγραφὴν του ὑπὸ τὸν τίτλον, «ἡ κοινωνικὴ διαμόρφωσις τοῦ νεωτέρου Ἀγγλου», παρέχει διὰ τὸ θέμα μας τὰς ἐξῆς πληροφoρίας

Εἰς τὸ περίφημον Κολλέγιον τοῦ Ἦτον κάθε πρωτῆ, εἰς τὰς 9 καὶ 25', καθηγῆται καὶ μαθηταὶ παρίστανται εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡ ὅποια τελεῖται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κολλεγίου. Τὸ βράδυ εἰς τὰς 9 1/2, καθηγῆται καὶ μαθηταὶ κάμνουν κοινήν προσευχήν.

Εἰς σελ. 31 ὁ συγγραφεὺς πληροφορεῖ ὅτι ἡ θρησκεία ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον παράγοντα εἰς τὴν ἠθικὴν παιδείαν τῶν μαθητῶν. Προσθέτει εἰς σελ. 149 «ἡ θρησκευτικὴ ἐπίδρασις εἶνε πάντοτε μεγίστη εἰς τὸ ἀγγλικὰ ἐκπαιδευτήρια, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει τὸν ναὸν του. Ἡ θρησκεία θεωρεῖται γενικῶς ὡς πωταρχικὸς παράγων τῆς ἠθικῆς ἀνατροφῆς».

Διὰ τὰ ἀγγλικά Πανεπιστήμια τῆς Ὁξφόρδης καὶ τοῦ Καϊμπριτζ ἀναγινώσκoμεν εἰς σελ. 150, ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἦσαν μᾶλλον ἀγγλικανικὰ ἱεροσπουδαστήρια. Καὶ παρὰ τὴν σημερινὴν ὁμως ἐκλιπτικευσιν τοῦ διδασκαλικοῦ προσώπου ἡ θρησκεία ἐξακολουθεῖ νὰ παίζη μεγάλον ρόλον εἰς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν. (σ. 151).

Ὁ Μᾶξ Λεκλέρκ, εἰς τὴν συγγραφὴν του «ἡ μόρφωσις τῶν μεσαίων καὶ διευθυνουσῶν τάξεων ἐν Ἀγγλίᾳ», βραβευθεῖσαν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸν Θωμᾶν Ἀρνολδ, τὸν κυριώτατον ἀναμορφω-

τὴν τῆς ἀγγλικῆς ἐκπαιδεύσεως, τὸ σχολεῖον ὀφείλει πρὸ παντὸς νὰ διαμορφώσῃ τοὺς μαθητὰς του εἰς Χριστιαν τζέντλεμ. Πρὸς τοῦτο δὲ μέσον τελεσφόρον καὶ ἀπαραίτητον εἶναι ὁ κατὰ Κυριακὴν Ἐκκλησιασμός τῶν μαθητῶν μετὰ θρησκευτικῆς ὁμιλίας (σ. 44).

Εἰς τὸ Κολλέγιον Χάρρω ὅλοι οἱ μαθηταὶ ὀφείλουσι νὰ παρίστανται εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται καὶ ἐρμηνεῖα ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Κατὰ τοῦ μὴ συμμορφουμένου λαμβάνονται μέτρα. (σ. 77).

Εἰς τὸ Κολλέγιον Μάρλμπορω, ἐκ τῶν νεωτέρων καὶ προσδευτικωτέρων, καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ, περὶ τοὺς 500, ἐκκληιάζονται πρῶτῃ καὶ ἐσπέρας. Ἐκ τῶν 35 καθηγητῶν του οἱ ἐπτὰ εἶνε κληρικοὶ. Κληρικοὶ ὑπῆρξαν διαδοχικῶς καὶ ὅλοι οἱ διευθύνται του, καὶ εἰς αὐτοὺς ὀφείλεται ἡ λαμπρὰ ὄργανοσις καὶ λειτουργία του. (σελ. 106).

Εἰς τὸ Χούλμες Γκράμαρ Σκούλ, μολοντί εἶδος Πρακτικοῦ Λυκείου, τὸ πρόγραμμα του ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἐπακολούθουσι δὲ γεωγραφία, ἱστορία, φυσικαὶ ἐπιστῆμαι, μαθηματικά, στενογραφία, ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ἰσπανικά, λατινικά, ἑλληνικά, γραμματολογία.

Ὁ συγγραφεὺς κάμνει τὴν γενικὴν παρατήρησιν ὅτι εἰς ὅλην τὴν ἀγγλικὴν ἐκπαίδευσιν ἡ Ἁγία Γραφή μελετᾶται καὶ ἐρμηνεύεται ἐπιμελῶς, οἱ δὲ διδάσκαλοι προσπαθοῦσι νὰ τὴν καταστήσουσι προσφιλεῖν εἰς τοὺς μαθητὰς των. Κατὰ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις, κατὰ τὰς εἰσαγωγικάς εἰς τὰ Πανεπιστήμια τὸ θρησκευτικὸν μάθημα λαμβάνεται ὑπὸ σπουδαιότατην ἔποψιν.

Ἴδου καὶ πληροφορίαι προερχόμεναι ἀπὸ τὸν Ἐδμόντ Ντεμολις εἰς ἀξιολογώτατον σύγγραμμά του ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰς τί ὀφείλεται ἡ ὑπεροχὴ τῶν Ἀγγλοσαξόνων». Τὸ Λύκειον εἶναι ἀπὸ τὰ νεωτεριστικώτερα· οἱ δὲ ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ του ἀνήκουσι εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας. Ἡ θρησκευτικὴ ὁμῶς μόρφωσις εἶναι μεταξὺ τῶν κυριωτάτων προσπαθειῶν των. Καθ' ἑκάστην γίνονται δις τῆς ἡμέρας, σὺνάξεις τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σχολείου, τὸ πρῶτῃ εἰς τὰς 7 1)2, τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς 8 1)2 (σελ. 64). Κατὰ τὰς σὺνάξεις ταύτας ἀναγινώσκονται ἀποσπάσματα ἐκ τῆς Ἁγίας Βίβλου, ψάλλονται ὕμνοι καὶ ἀπευθύνονται δεήσεις θρησκευτικαί. Κάθε Κυριακὴν δὲ, οἱ μαθηταὶ μεταβαίνουν εἰς γειτονικάς ἐνοριακάς Ἐκκλησίας τοῦ δόγματός των, διὰ νὰ συνεκκλησιασθῶσι καὶ ἐπιτελέσουσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα μετὰ τῶν ὁμοδόξων των (σελ. 79—80).

Τὸ Σχολικὸν Πρόγραμμα διαλαμβάνει περὶ τῆς θρησκείας τὰ ἐξῆς· «Ἡ θρησκεία κατέχει μεγάλην θέσιν εἰς τὸν βίον καὶ πρέπει νὰ διαποτιζῇ ὁλόκληρον τὴν ζωὴν. Εἰς τοὺς μαθητὰς δὲν τὴν παρουσιάζομεν ὡς μέρος τι τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὡς ἀρμονικὸν καὶ ὀργανικὸν σύνολον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κατέχη ὁλόκληροι τὸν ἄνθρωπον. Κάθε πρῶτῃ καὶ ἐσπέρας σιναθροίζομεν τοὺς μαθητὰς ἐν τῇ ναφῇ πρὸς ἔκφρασιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος διὰ τῆς λατρείας. (σ.80)

Εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἐκεῖ ἀρμόδιοι, εἰς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ Κοινοτήτας μας οἱ αὐτόθι διέποντες τὴν ἐκπαιδευσιν, ἄς ἐξετάσουσι τί συνεισφέρουσι τὰ Σχο-

λειά μας διὰ νὰ ἐξοικειώσουν τοὺς μαθητὰς πρὸς τὸν Ἐκκλησιασμὸν καὶ ποίαν προσπάθειαν ἔχουν ὀργανωμένην διὰ νὰ ἐφοδιάζουν τὸν μαθητικὸν κόσμον μὲ τὰς πολυτιμοτάτας ἠθικὰς καὶ βιοτικὰς δυνάμεις τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος.

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ—«Πάνταινος»

ΜΕΛΕΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ

«Τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Κοινωνία».

Μέρος Αὐοῦ Ὑπάρχει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἡ ἀλήθεια;

Βοῦ Ἐφαρμόζεται σήμερον τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Κοινωνίᾳ;

Α'

Τίποτε τῶν ἐν τῷ κόσμῳ δὲν πληροῖ τὸν ἄνθρωπον μεγαλυτέρας χάρας ὅσον ἡ ἀπόκτησις τῆς αἰωνίου ἀληθείας, καὶ τῆς ὁποίας αἰωνίου ἀληθείας ἡ ὑπαρξις ὁμολογεῖται εὐθὺς ἀμέσως ὑπὸ τῆς ἀκαθέκτου τάσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ζήτησιν καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ὡς φέροντος ἐν ἑαυτῷ τὴν σχετικὴν ἀλήθειαν. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὕλισται πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας βεβαιοῦσιν τὸ πραγμα, ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν ὅπως καταδείξωσιν ὅτι, δὲν ὑπάρχει ἡ ὑπὸ τοῦ ὕγιου κοινοῦ νοῦ παραδειγμένη ἀλήθεια ἀλλ' ἐτέρα τοιαύτη πλαισιωμένη ὑπὸ τῆς τετράδος τῶν λέξεων «πάντα ἐκ τῆς ὕλης». Κατὰ τοὺς ὕλιστὰς τ. ἔστιν πάντα ὅσα κατασκευάζει ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς τέχνης ἢ τῶν χειρῶν του, πάντα ὅσα ἐπινοεῖ καὶ ἐφαρμόζει ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ, πάντα ὅσα συναισθάνεται ἐν ἑαυτῷ οὐ μόνον ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν ὄντων ἐπιδράσεως; προσγιγνώμενα, ὕψιστα καὶ ἀνεξάρτητα τῆς ὕλης συναισθήματα, πάντα τέλος ὅσα εὕρσκει ὑποδηλούμενα ἢ ἐπιδοκιμαζόμενα ὡς καλῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς ἐνδομύχου καὶ ἀνεξαρτήτου τῆς συνειδήσεως φωνῆς, ἢ ἀφ' ἐτέρου ἀποδοκιμαζόμενα ὑπ' αὐτῆς ὡς κακῶς ἔχοντα, ναὶ λέγω, πάντα ταῦτα κατὰ τοὺς ὕλιστὰς εἶναι μαγεῖα, ἀπάτη, δειρα, φανάκη. Καθόλου παράδοξον λοιπὸν καὶ νὰ ἴδωμεν κατὰ τοὺς ὕλιστὰς μίαν ἡμέραν, δικαστήριον συγκροτούμενον ἐκ πιθήκων καὶ ἀπαιτούντων ἰσοτιμίαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀδρανῶς ἀξιούντων ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἐπὶ τόσους καὶ τόσους αἰῶνας ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τῆς ὁποίας ἔνεκεν ἐβλάβη καί ῥιως ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ προγονικοῦ ἡμῶν πιθηκικοῦ γένους. Κατὰ τοὺς ὕλιστὰς ἄρα ὑπάρχει ἀλήθεια τὴν ὁποίαν εἰς πάντας ἐπιζητοῦσι νὰ ἐπιβάλωσι ἂν καλῶς ὅμως ἢ κακῶς σκέπτονται οὗτοι οὐδαμῶς μας ἐνδιαφέρει ἐν προκειμένῳ νὰ μάθωμεν, τοῦτο μόνον ἀποσκοποῦντες νὰ καταδείξωμεν, ὅτι ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει μαρτυρουμένη καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀντιπάλων αὐτῆς. Πάντως ἡμεῖς τὰς τῶν ὕλιστῶν ἰδέας φληνάφους καὶ δεινοὺς παραλοισμοὺς νομιζόντες, ἀκόμη δὲ καὶ ἀσέβειαν κατ' αὐτοῦ τοῦ Δημιουργοῦ τὸν ὁποῖον ὡς τυφλοὶ δὲν βλέπουσι, ἐρχόμεθα σήμερον νὰ καταδείξωμεν ἐν τῷ μέτρῳ πάντοτε τῶν πτωχικῶν ἡμῶν δυνάμεων, ὅτι ἐκφρασις οὐσιώδους καὶ ζῶσα τῆς αἰωνίου ἀληθείας ὑπάρχει ἐν τῷ Εὐαγγε-

λίω και ὅτι μόνον τὸ Εὐαγγέλιον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πυξίς εἰσάγουσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν εἰς ὃν προώρισται λιμένα. ἔνθα και εὕρισκεται ὁ οὗτος ἰκανοποιουμένην πᾶσαν ἐγειρομένην ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀπορίαν. Δεῦτε λοιπὸν ἴδωμεν πρῶτον ἂν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ὑπάρχῃ τῆ ὄντι ἡ ἀλήθεια, και δεῦτερον ἂν ἐφαρμόζεται σήμερον τοῦτο ἐν ἅπασιν τοῖς ἐπαγγέλμασι και ἐπιτηδεύμασι τῆς κοινωνίας.

B'

Ἐπάρχει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἡ ἀλήθεια;

Εὐαγγέλιον! Ἡ λέξις αὕτη εἶναι τόσοσ κοινή και τόσοσ εὐληπτος ὥστε μόνον τὰ θηλάζοντα παιδιὰ τὰ μὴ δυνάμενα νὰ ἀρθώσωσι λέξιν ἀγνοοῦσιν αὐτήν, πάντες δὲ ἐννοοῦσιν διὰ τῆς λέξεωσ ταύτησ τὴν Βιβλίον ἐκείνην, ἥτισ περιέχει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τὴν συντομοτάτην ταύτην ἐρμηγείαν δύναται τις νὰ ἀκούσῃ τόσοσ παρὰ τοῦ σοφοῦ ὅσων και παρὰ τοῦ ἀγραμμάτου, και πράγματι εἶναι ἡ μόνη ἀληθῆσ, καθόσων και ὁ σοφοσ δι' αὐτῆσ ἐννοεῖ τὴν θεόπνευστον διδασκαλίαν τῶν ἀποστόλων, και ὁ ἀγράμματος δι' αὐτῆσ ἐννοεῖ ὅτι οὐδαμῶθεν εὕρισκεται ὑψηλότερα, ἰσρωτέρα και ἀγνοτέρα διδασκαλία ἢ ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ βιβλιαρίῳ, — ὅπερ Εὐαγγέλιον λέγεται· τοῦτο εἶναι τὸ θεμέλιον τῆσ πίστεωσ και σωτηρίας του. Ἄλλαισ λέξεσι εἶναι τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὴν καλὴν ἀγγελίαν, ἥτοι τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἐκπεπτωκότου ἀνθρώπου διὰ τῆσ ἐνσαρκώσεωσ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· Τὴν και ταλλαγὴν αὐτοῦ ἀδικήσαντου, πρὸσ τὸν Θεὸν ἀδικηθέντα, τὴν ἐπάνοδοσ τέλος αὐτοῦ εἰς τὴν εὐθείαν και ἀπλανὴ τρέβον τῆσ ἀληθείασ. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, εἶναι τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, ὅπερ προώριται νὰ μορφώσῃ ἀνθρώπουσ, νὰ καταστήσῃ αὐτοῦσ εὐδαίμονασ ἐπὶ τῆσ γῆσ και μακαρίουσ μετὰ θάνατον· νὰ ἐξημερώσῃ ἔθνη και λαοῦσ, ἐκρίζωνον τὰ βαθέωσ ἐρριζωμένα δένδρα τῶν ἀγρίων παθῶν, αἵτινα διὰ τῆσ δηλητηριώδουσ σκιασ τῶν ἀποπνίγουσι τὴν ἀνάπτυξιν και αὐτῶν ἀκόμη τῶν φύσει ἀγαθῶν σπερμάτων. Ἡ ἀξίγη κατὰ ταῦτα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι τόσοσ ὀξεῖα και κοπτερά, ὥστε ἀνασπᾶ και τέμνει ριζῆθεν τὰ δένδρα τῶν φθοροποιῶν παθῶν Σημειωτέον ὅλωσ ἐνταῦθα, ὅτι πᾶσα τοιαύτη δραστικωτάτη τοῦ Εὐαγγελίου ἐνέργεια, ἀμβλύνεται και καθίσταται ἀποτελεσματική, εὐθὺσ ὡσ δὲν ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆσ εἰσόδου εἰς τὸν εὐεργετικώτατον τοῦτον ἐργάτην ὁ κάτοχοσ τοῦ καλλιεργητέου ἀγροῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ τὰ ἰοβόλα τῶν παθῶν δένδρα φύονται. Οὐδεμία ἐπιτρέπεται βία ὅπωσ εἰσέλθῃ προσκαλεῖ· μόνον, παρακαλεῖ, ἐπιμένει ζητῶν νὰ εὐεργετήσῃ, ἀλλ' ἐφ ὅσων ὁ οἰκοδεσπότησ θυ στροπεῖ και δὲν θέλει τοιαύτην σωτήριον ἐπίσκεψιν, οὐδέποτε δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ φιλιτατοσ σκαπανεύσ, ὁ φιλανθρωπότατοσ ἀροτήρ και ὁ μέγιστοσ ἰατροσ ἐπὶ ἀνεπανορθώτῳ βλάβῃ τοῦ πάσχοντου. Οἱ διαρρυσαντεσ δέκα και ἐννέα αἰῶνεσ μεγάλη τῆ φωνῆ διακηρύττουσιν τὴν ἀναμορφωτικήν και σωτήριον δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅποιοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινεσ ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ μικροσώμου τούτου βιβλιαρίου, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ ἐξεφανίσωσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆσ γῆσ; Οἱ Ἰσραηλιταὶ μὰ μήπωσ δὲν ἐξεμάνησαν οἱ συγγενεῖσ οὔτοι κατὰ κάρκα, οἵτινεσ και κατώρθωσαν νὰ φονεύσωσι τὸν διδάσκαλον και νὰ καταδιώξωσι και κακὴν κακῶσ νὰ ἀ-

πολέσωσι τούς μαθητάς αὐτοῦ, ἀλλ' οὐ κατώρθωσαν νὰ ἐξαφανίσωσι τὴν ὑψηλὴν θείαν διδασκαλίαν. Τὰ Ἕθνη λοιπόν; μὰ μήπως δὲν ἐκήρυξαν ταῦτα φοβερόν κατ' αὐτοῦ πόλεμον καὶ δὲν ἐπότισαν τὸ γῆινον ἔδαφος διὰ τοῦ πολυτίμου τῶν ὀπαδῶν τοῦ Σωτῆρος αἵματος; Οἱ συγγραφεῖς τότε; Ὀγκωδέστατοι καὶ πολυάριθμοι βίβλοι δίκην γιγάντων ἐμονομάχησαν ἀπέναντι τοῦ μικροῦ βιβλιαρίου τοῦ Εὐαγγελίου. Λυσώδης ἀγὼν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐπεκράτησεν ὡς κλονισθῆ τὸ κῦρος αὐτοῦ καὶ ὡς καταπέσῃ τὸ θεῖον αὐτοῦ γόητρον καὶ σθένος, καὶ μέχρι σήμερον δὲ ἀκόμη δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐξακολουθεῖ ὁ ἀγὼν οὗτος. Καίτοι ὁμως τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα κατὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐνηργήθησαν καὶ ὁσημέραι ἐνεργοῦνται, ἐν τούτοις ὑφίσταται τοῦτο τροπαιοῦχος καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ ἀκμῇ του διότι εἶνε ἔργον Θεοῦ, ἀπέναντι τοῦ ὁποῦ πᾶσα ἀνθρώπινος προσπάθεια ὡς βλάβη αὐτὸ ὄχι μόνον δὲν τυγχάνει τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπανακάμπται ὀλεθριωτάτῃ ἐπὶ τοῦ αὐτουργοῦ. Ἐν τῇ τοῦ ἀγῶνος δεινότητι, ἡλίου φαεινότερον ἐμφαίνεται ἡ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπερθαύμαστος ἐνέργεια καὶ θεϊότης. Ὡς ἔργον Θεοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ καταβληθῇ καὶ καταπέσῃ ὑπὸ τῶν ἀμβλέπων ὄπλων τῶν ἀνθρώπων μεθ' ὅσης καὶ ἂν προβάλλωνται πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως· τὰ βέλη αὐτῶν ὅλως ἀνίσχυρα προσπίπτουσιν ἐπὶ τῆς ἀλυμάντου πλακῆς τῆς ἀληθείας· ἐκ δὲ τῆς σωρείας τῶν συντριμμάτων αὐτῶν ἐγείρεται ἑδραιότερον τὸ κῦρος καὶ ἡ αὐθεντία τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Πιθανὸν εἶναι βεβαίως οἱ τοῦ Εὐαγγελίου πολέμοι νὰ κάμωσι πρὸς στιγμήν ἔστω καὶ πολλοὺς ὀπαδοὺς· ἢ διάρκεια ὁμως τῆς μεγάλης ταύτης ἀγρας διὰ τοῦ θέλῃτος τῶν κατ' αἰσθησὶν ἡδονῶν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι μακροχρόνιος, καθόσον τὸ ψεῦδος δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἀποκαλυπτόμενον πείθει καὶ τοὺς μάλλον ἀμβλυωποῦντας, ὅτι ἢ πλάνη των ἦτο μεγάλη καὶ φοβερά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

“ΣΩΤΗΡΙΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ,”

«Θ Νόμος τῆς ἀφέσεως καρπὸς τῆς ἀπίστου ἀγάπης τοῦ Κυρίου πρὸς ἡμᾶς».

Κηδόμενος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τῶν ἑαυτοῦ, τῶν μικρῶν καὶ ἀτελῶν μαθητῶν τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευόντων, τῶν κατὰ κόσμον ἐξουθενημένων, ὑπὲρ ὧν ἀπέθανε, παρήγγελε καὶ ἔλεγε: «Ὁρατε μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων. Δέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ Ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου ἐν οὐρανοῖς. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς». Τοιοῦτον μέγιστον διαφέρον ἔχει ὁ Ἀπειράγαθος Θεὸς περὶ παντὸς ἀναγεγεννημένου ἐν Χριστῷ, ἀδιάφορον ὅπῃ ἐνδύματα ὁ τοιοῦτος φέρει, τίνα μορφήν καὶ σχηματισμὸν σώματος ἔχει, ἢ τίνος κοινωνικῆς τάξεως εἶναι! Ἀναφορὰν δίδουσιν ἀκαταπαύστως περὶ ἐκάστου ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν Δικαιοκρίτην Θεὸν οἱ Ἄγγελοι!

Τοιαύτῃ ἐπίβλεψις, τοσαύτῃ προστασίᾳ, τηλικούτον διαφέρον περὶ αὐτῶν! Διὰ τὴν

δείξη δὲ ὁ Λυτρωτὴς καὶ Ἐλευθερωτὴς Κύριος πόσον ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς σωτηρίας ἐκάστου, ἀναφέρει τὴν παραβολὴν τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου ἐκ τῶν ἑκατῶν, καθ' ἣν ὁ ἔχων αὐτὰ ἀφίνει τὰ ἑννεήκοντα ἑννέα καὶ ζητεῖ τὸ ἐν τῷ ἀπολωλός. Καὶ ὅποια καὶ ὅποση χαρὰ ἐπακολουθεῖ τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ! Ἄν λοιπὸν ὁ Οὐράνιος πατὴρ τόσο ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῶν, πόσω μᾶλλον ἡμεῖς πρέπει νὰ προσέχωμεν μὴ σκανδαλίσωμεν, μὴ καταφρενήσωμεν τινος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων; Ἀλλὰ τίνα λόγον θὰ δώσωσιν οἱ πλείους, δυστυχῶς, τῶν σημερινῶν Ποιμένων, οἵτινες καὶ σκανδαλίζουσιν αὐτοὺς καὶ καταφρονοῦσιν αὐτῶν, οὐδὲν περὶ αὐτῶν διαφέρουν ἔχοντες, ἀλλὰ περὶ ἑαυτῶν, περὶ τῆς φύσει θνητῆς, φθαρτῆς, σκωληκοβρώτου χοίτικῆς σαρκὸς αὐτῶν; Τίνα λόγον θὰ δώσωσιν ἐν **Ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ** οἱ ὑπερόπται, οἱ παπίσκοι καὶ αὐταρχικοὶ, οἱ πείσμονες οἱ ὑψηλοῦς, οἱ ὑψόχρητες, οἱ ὑψηλότροποι, οἱ ἐκδικητικοὶ, οἱ θεομάχοι, οἱ ἄπιστοι, οἱ αἵρετικοὶ, οἱ ὀρθολογισταὶ, οἱ ἑβραϊομασσονίζοντες, οἱ θρησκευτικῶδες οἱ σχισματικοὶ, οἱ Ἀποστάται, οἱ ἀνάρττοι καὶ ἀναρχικοὶ, οἱ σκανδαλίζοντες καὶ σκανδαλοποιοὶ, οἱ Ποιμένες οἱ ἀναλοὶ καὶ ἀνάρετοι, οἱ ἀθεόφοβοι, οἱ νεωτερισταὶ καὶ Μοδέρνοι, Καινοτόμοι, οἱ εἰσελθόντες ἀλλαγθέντες εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἴησι Σιμωνιακῶς, οἱ παραβάται καὶ καταφρονηταὶ τῶν Θεῶν Ἱερῶν καὶ Σεπτῶν Κανόνων, οἱ πνευματέμποροι, οἱ χρηματολάτραι, οἱ παπσοποιοὶ, οἱ χριστέμποροι, οἱ σφόδρα ἐρασιχρήματα, οἱ τιμολογούντες τὰ Ἱερά, οἱ ποιμένες φαῦ! οἱ βόσκοντες ἑαυτοὺς καὶ οὐχὶ τὰ ποιμνία των, οἱ δουλεύοντες τῇ κοιλίᾳ κυρίως καὶ οὐχὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ Πολιτείᾳ, οἱ συκοφάνται, οἱ διαβολεῖς, οἱ φιλοψευδεῖς καὶ μισαλήθεις, οἱ μαινοντες καὶ αὐτὰ τὰ ἱερά καὶ ὅσα τοῦ θυσιαστηρίου, ἐμπορευόμενοι τὴν θεόκρατον Ἱερωσύνην καὶ μεταβάλλοντες οὕτω τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου εἰς οἶκον ἐμπορίου, οἱ ποιμένες τέλος μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντες πρὸς τὸν Ἐπίστον Ποιμένα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, οἱ ποιμένες οἱ καὶ καταφρονοῦντες μισοῦντες καὶ διώκοντες τῶν μικρῶν τοῦ Χριστοῦ, — τῶν ζηλωτῶν καὶ πιστῶν καὶ ὀρθοδοξοτάτων Ἱερῶν, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν τοιοῦτων;— Οὐαὶ καὶ τρεῖς Οὐαὶ αὐτοῖς, ἐὰν μὴ μεταμέλωνται πρὸ τοῦ ἀνεκφεύκτου θανάτου των!

Ἐπειδὴ ἔμως δυνατόν ἢ καταφρόνησις τινος τῶν πιστευόντων εἰς Χριστὸν νὰ προέρχεται ἐκ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ, προέβλεψεν ὁ Κύριος περὶ ἐπανορθώσεως, περὶ σωτηρίας τοῦ παρεκτραπέντος, κανονίζων τὴν ἐνέργειαν τοῦ πρὸς ὃν ἢ παρεκτροπὴ καὶ θίτων τὸν νόμον τῆς ἀφέσεως. Ἐὰν, λέγει ἁμαρτήσῃ πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς ὁ ἀδελφός σου, δὲν πρέπει νὰ περιφρονησῇς καὶ μισήσῃς αὐτὸν, δὲν πρέπει νὰ αὐτοδικήσῃς ἢ χειροδικήσῃς κατ' αὐτοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς αὐτὸν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζητήσῃς τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ ὡς ποθεῖ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ. Πρὸς τοῦτο πρέπει πρῶτον νὰ τὸν ἐλέγξῃς με πνεῦμα αἰετοῦ Χριστιανικὸν ἡγῶν ἀδελφικὸν κατὰ μόνας, καὶ ἐὰν ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του καὶ ζητήσῃ συγγνώμην, ἐὰν ἐξηγηθῇ καὶ διαλλαγῇτε, ἐκέρθησας τὸν ἀδελφόν σου, ἔσωσας αὐτὸν καὶ ἐχαροποίησας τὸν Οὐρανόν. Ἐὰν δὲ μὴ, παράλαβε δύο ἄλλους γνησίους καὶ ἀληθεῖς ἀδελφούς καὶ ὕπαγε μετ' αὐτῶν, ἐὰν δὲ καὶ πάλιν παρακούσῃ, κατάγγειλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τότε μόνον θὰ τὸν θεωρήσῃς ὅχι ὡς ἀδελφόν, ἀλλ' ὡς ἐθνικὸν καὶ τελώνην, ὅταν καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούσῃ. Αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ ἐμπληρώσῃ ὁ ἀδικηθεὶς πρὸς τὸν ἀδικήσαντα ἢ ἀδελφόν, ἡτις ἀπορρέει ἐκ τῆς τελείας χριστιανικῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Ὁ σκοπὸς εἶναι ἢ σωτηρία τοῦ παρεκτραπέντος, οὐχὶ βλάβη, οὐχὶ πείσμα, οὐχὶ σατανάβουλος ἐγωϊσμός, οὐχ

ἐκδίκησις! Ἡ σωτηρία δὲ κατορθοῦται διὰ προσπάθειας, ἤεις νὰ ποιήσῃ τὸν ἀληθῶς καὶ ὄντως ἀμαρτήσαντα νὰ συναισθανθῇ τὸ ἀμάρτημα καὶ νὰ μετανοήσῃ. Οὕτω δὲ ὁ ἀδικηθεὶς διατηρεῖται ἐν τῇ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ὁ ἀδικήσας δυνατόν νὰ διορθωθῇ. Γίνεται δὲ ἡ διαλλαγὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μετανοίας τοῦ ἀμαρτήσαντος, οὐχὶ δὲ ἄνευ αὐτῆς ὡς τινες ἀμαθείς τοῦ νόμου τῆς ἀφέσεως διίσχυρίζονται ὅτι πάντοτε πρέπει τις νὰ συγχωρῇ ἄνευ ὄρου!

Ἄλλ' ἐγείρεται τὸ ζήτημα, εἰς καὶ δευτέραν φοράν ἀμαρτήσῃ ὁ αὐτὸς ἀδελφὸς πρὸς με καὶ μετανοήσῃ καὶ πάλιν πρέπει νὰ συγχωρῶμαι αὐτόν; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔλυσεν ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ εἰς τὸν θεῖον Πέτρον. Διότι τοῦτο ἀκριβῶς ἠρώτησεν ὁ Πέτρος λέγων: «Κύριε, ποσάκις ἀμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτόν, ἕως ἐπτάκις;» Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς: Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά.» Καὶ προσέθηκεν ὁ Σωτὴρ τὴν παραβολὴν τῶν μυριάων ταλάντων, καθ' ἣν ὁ ὀφειλέτης αὐτῶν δούλος ἐμελλε νὰ πωληθῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ. Ἀλλὰ προσέπεσεν εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ καὶ βασιλέα, καὶ ἐζήτην μακροθυμίαν, οἶκτον καὶ εὐσπλαγχνίαν. Ὁ δὲ κύριος αὐτοῦ σπλαγχνισθεὶς καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν εἰς αὐτόν.

Ἀλλὰ ποσάκις εὐσπλαχνίας τυγῶν, εὐρῶν σύνδουλον ὀφειλόντα εἰς αὐτόν οὐχὶ μυστα, οὐχὶ χίλια τάλαντα, ἀλλ' ἑκατὸν μόνον θηνάρια, ἐπιγεν αὐτὸν ζητῶν τὴν ὀφειλὴν. Κλαίει ὁ σύνδουλος καὶ ζητεῖ μακροθυμίαν, ζητεῖ οἶκτον, ζητεῖ εὐσπλαχνίαν. Ἀκαμπτος ὁ πρὸ ἐλίγου ἐλευθερωθεὶς ρίπτει αὐτόν εἰς τὰς φυλακὰς μέχρις οὐ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον. Πληροφορηθεὶς δὲ ταῦτα ὁ κύριος αὐτοῦ, προσκαλέσας ὄχι μόνον ἤλεγξεν αὐστηρῶς αὐτόν διὰ τὴν ἀτέλειαν σκληρότητα, ἣν ἔδειξεν πρὸς τὸν σύνδουλον, καὶ ἣν δὲν ἠθέλη δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς βασανιστὰς παρέδωκε τὸν ἀσπλαγγον μέχρις οὐ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον. Αὐτὰ εἶπε παροδολικῶς ὁ Κύριος καὶ ἐπέφερον: «Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ Ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, εἰάν μὴ ἀφήτῃ ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν».

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς καθιέρωσε τὸν νόμον τῆς ἀφέσεως. Βάσις εἶνε ἡ εἰλικρινὴς καὶ πραγματικὴ μετάνοια τοῦ πταίσαντος. Ἡ ἀληθὴς μετάνοια κρούει τὴν θύραν τοῦ ἐλπίου, τὴν θύραν τοῦ οἰκτιρμοῦ, τὴν θύραν τῆς εὐσπλαγγίας. Αὕτη θέον νὰ ἀνοίγῃ πάραυτα καὶ νὰ διαχέτῃ τὸ ἔλεος εἰς τὸν μετανοοῦντα. Ἄλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον καὶ ὁ μετανοῶν αὐτὸς νὰ συγχωρῇ ὁμοίως τοὺς πταίοντας. Ἄλλως τὸ ἔλεος τοῦ Εὐσπλαγγικωτάτου, Πολυελέου, Μακροθύμου καὶ Πανοικτιρμονος Θεοῦ ἀνακαλεῖται καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Δικαιοτάτου Θεοῦ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸν κληρόκαρδον, ανοικτιρμονα, θηριογνώμονα καὶ ἀνελεήμονα ἀμαρτωλόν. Ἡ ἀπειρος ἀγάπη τοῦ υπεραγάθου Χριστοῦ πρὸς τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν ἔθηκε τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἀφέσεως ἐν τοῖς Χριστιανοῖς, πρὸς σωτηρίαν τῶν τυγῶν παρεκτραπησομένων ἐξ αὐτῶν. Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ὑπερκαισμοῦ καὶ οὐρανοπέμπτου Χριστιανισμοῦ αὐτὸ εἶναι, ὄχι ἐκδίκησις, ὄχι φιλαυτία, ὄχι πείσμα, ὄχι ἐπιθετικισμὸς, ὄχι σατανικὸς ἐγωισμὸς, ὄχι περιφρόνησις, ἀλλ' ἀφῆσις, ἀλλ' ἀγάπη. Ὁ Νόμος ἐξεδίκετο. Ἄλλ' ἡ Χάρις δι' Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο εἰς σωτηρίαν πάντων ἡμῶν καὶ εἰς δόξαν αἰώνιον Χριστοῦ Ἐλευθερωτοῦ, Αὐτρωτοῦ, Σωτῆρος, καὶ Κυρίου ἡμῶν. Ναί!

Χωρίον «Λαζαράδες» (Σερβίαν)

Δοτὸρ ΞΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (ιατρός)

ΜΗ ΜΕΡΙΜΝΑΤΕ

Ότε ὁ Ἄδάμ ἐτέθη ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς ἔλαβεν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν Θεὸν ἀνά ἐργάζεται καὶ νὰ φυλάττη τὴν Ἑδέμ (Γεν. β. 15) ἀλλ' ὀλίγον κατόπιν, ὁ Ἄδάμ λόγῳ παρακοῆς, ἐκδιώκεται ἐκ τῆς εὐδαίμονος χώρας τῆς Ἑδέμ (Γεν. γ. 24) καὶ εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς ἀκατηραμένης γῆς» ἐξ αἰτίας του, (Γεν. γ. 17) καὶ λαμβάνει νέαν ἐντολὴν ἢ ὅποια δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸν πλέον νὰ τὴν τηρήσῃ ἢ νὰ παραβῇ αὐτήν, διότι ἡ νέα αὕτη ἐντολὴ εἶνε εἶδος ποινῆς λόγῳ τῆς «παρακοῆς», ἢ ἐντολὴ αὕτη εἶνε, ἐμὲ λύπας θέλεις τρώγει τοὺς καρποὺς τῆς γῆς πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ ἀκάνθας καὶ τριβόλους θέλει βλαστάνει εἰς σέ, καὶ θέλεις τρώγει τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, ἐν τῇ ἰσχύϊ τοῦ προσώπου σου θέλεις τρώγει τὸν ἄρτον σου» (Γεν. γ' 17—19), καὶ ἐξεδίωξεν ὁ Θεὸς τὸν Ἄδάμ (Γεν. γ' 24). Τοιοιουτρόπως ὁ Ἄδὲμ ἀπώλεσε τὴν ἀμεινον καὶ διηνεκῆ ἐπαφὴν μὲ τὸν Θεόν, ἵνα ἐκπληρωθῇ ὁ φοβερός λόγος τοῦ Δημιουργοῦ «θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γῆν ἐκ τῆς ὁποίας ἐλήφθης» Γεν. γ' 19).

Ἐκτοτε ἡ ἀνθρωπότης διηρέθη εἰς δύο τάξεις, ἢ μία μερὶς παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ ἕλεως καὶ ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν Ἄβελ, ἢ δὲ ἄλλη μερὶς εἶνε ἐχθρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μισεῖ Αὐτὸν καὶ τοὺς λάτρως Αὐτοῦ, ἢ μερὶς αὕτη ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ Κάιν (Γεν. δ' 3 - 9).

Ἐν τῇ μέλλοντι θέλομεν συναντήσῃ δεινὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῶν δύο τούτων μεγάλων καὶ πολυπληθῶν τάξεων, τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἄβελ καὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάιν, τὰ δύο αὐτὰ γιναντιατὰ καὶ προαιώνια δένδρα θὰ μᾶς παραγάγωσιν ἀναλόγους καρποὺς καὶ οὕτω θὰ ἐρμηνευθῇ καὶ ἐρμηνεύσται ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Θεὸς εἶνε εὐμενῆς εἰς τὸν Ἄβελ καὶ ἀμελιτικός εἰς τὸν Κάιν (Γεν. δ'), καὶ τοιοῦτος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀλλ' ἡ εὐμενεία του πρὸς τὴν μερίδα τοῦ Ἄβελ, ἔλαβε σάρκα καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν θριαμβευτικὴν ἱκανοποίησιν τῶν λατρευτῶν Του, τῶν ἐκ τῆς μερίδος τοῦ Ἄβελ, καὶ ὅπως ὑπεσχέθη (Γεν. γ' 15) οὕτω καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ὑπόσχεσίν Του, καὶ ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐταῦ ὅστις ἐγεννήθη ἐκ γυναικὸς διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τοὺς ὑπὸ νόμον διὰ νὰ λάβωμεν τὴν υἰοθεσίαν, καὶ ἐπειδὴ εἴσατε υἱοί, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας σας... ὅθεν δὲν εἴσαι πλέον δεσλὸς ἀλλ' υἱὸς, ἐὰν δὲ υἱὸς, καὶ κληρονόμος τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ». (Γαλάτ. δ' 4—7).

Ἐκδίωξίς ἐκ τῆς Ἑδέμ καὶ ἐπαναφορὰ εἰς υἰοθεσίαν! Οἶα μεγάλα ἐπεξεργάζε-
ται ὁ Θεὸς ! Ὁ Ἄδάμ, ἐξέπεσε διὰ τῆς παρακοῆς καὶ εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ μοναδικὸν γε-
γονός ὅτι δὲν εἶχε λάβει πείραν τῆς ἁμαρτίας, τώρα ὁ Ἄδάμ καὶ οἱ ἀπό-
γονοὶ του, ὅλη ἡ ἀνθρωπότης, καλεῖται νὰ ὁμολογήσῃ ἐὰν γενομένη τὴν ἁμαρτίαν, καὶ
λαμβάνουσα πικρὰν πείραν τῆς γεύσεως αὐτῆς ἠγάπησε καὶ ἐπιθυμῆ
ὅπως μένη ἐν αὐτῇ, ἢ ἐμίσησε τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐπιθυμῆ διακαῶς τὴν
λύτρωσιν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ τάλιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἄδάμ ἐδιχάσθησαν ὡς πρὸς τὴν

ἐκτίμησιν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἡ μὲν ἀγαθὴ μερίς τῆς ἀνθρωπότητος ἐζήτησε λυτρωτὴν, καὶ διὰ θυσιῶν ζώων τε καὶ ἀνθρώπων ἐπεδίωξε τὸν ἐξίλασμον τοῦ δικαίου Θεοῦ, ἡ δὲ πονηρὰ μερίς τῆς ἀνθρωπότητος ἠγνόησε πάντα Θεὸν καὶ ἐθεοποίησεν ἑαυτὴν. (Ῥωμ. α' 18—21).

Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως (Λουκ. κ'. 11) φανερώνει εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀγαθῆς μερίδος τοῦ προαιωνίου γιγαντιαίου δένδρου τοῦ Ἄβελ μειονεκτεῖ καταπληκτικῶς ἐναντι τοῦ ἐτέρου γενεαλογικοῦ δένδρου τοῦ Κάιν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Κύριος λέγει: «Πολλοὶ εἰσὶν κλητοὶ ἀλλ' ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί», (Ματθ. κ'. 16).

Ἀπέναντι ἀμφοτέρων τῶν πολυπληθῶν τούτων μερίδων τῆς ἀνθρωπότητος ἐκάστης γενεᾶς ἀπὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεὸς παρίσταται ὡς ὁ πατήρ, ὁ δὲ Υἱὸς ὡς ὁ Σωτὴρ καὶ Κριτὴς αὐτῆς, τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα σφραγίζει τὴν καρδίαν τῶν σωζομένων εἰς υἰοθεσίαν, μαρτυρεῖ εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάιν ὅτι διατελοῦν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς δουλείας (Ἰω. γ'. 16—21, Ῥωμ. η'. 15).

Παριστάμεθα ἕθεν πρὸ μιᾶς ἀνθρωπότητος, σήμερον, ἣτις καλῶς γνωρίζει ποῦ βαδίζει, καθόσον ὁ Κύριος δεβαιοῖ ὅτι: «Εγὼ ἦλθον φῶς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μὴ μείνη ἐν τῷ σκότει πᾶς ὁ πιστευὼν εἰς ἐμὲ (Ἰω. ιβ'. 46). α" Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτὸν, εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γείνωσι τέκνα τοῦ Θεοῦ». (Ἰω. κ' 12) «Τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τὸ σκότος μᾶλλον παρὰ τὸ φῶς, διότι ἦσαν πονηρὰ τὰ ἔργα αὐτῶν». (Ἰω. γ' 19). Ἡ αἰτία τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ τοῦ φωτός τοῦ ἐκχυνομένου εἰς τὰς καρδίας μας ἀπὸ τὸν Χριστὸν, εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδέα ἣτις ἐξετόπισε τὸν Σατάν καὶ τοὺς ἀγγέλλους αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸν Ἀδάμ, ἐξακοντίσασα αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Γῆν Λουκ. ι' 18), καὶ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον ἀφ' ἐτέρου νὰ ἐξυψωθῇ ἀπὸ τῆς Γῆς καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ γενόμενος κληρονόμος Θεοῦ καὶ συγκληρονόμος Χριστοῦ (Ῥωμ. κ' 17.), ἡ αἰτία αὐτὴ ὀνομάζεται: «φρόνημα σαρκὸς καὶ φρόνημα πνεύματος» (Ῥωμ. κ' 6), διότι «οἱ ζῶντες κατὰ τὴν σάρκα τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦν, οἱ δὲ κατὰ τὸ Πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος, ἐπειδὴ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἶνε θάνατος τὸ δὲ φρόνημα τοῦ Πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη, διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἶνε ἐχθρὰ εἰς τὸν Θεὸν ἐπειδὴ εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ δὲν ὑποτάσσεται, ἀλλ' οὐδὲ δύναται, ὅσοι τῆς σαρκὸς δὲν δύνανται νὰ ἀρέσωσιν εἰς τὸν Θεόν. Σεῖς ὅμως (οἱ δὲ πιστοὶ) δὲν εἴσθε τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος, ἐὰν τὸ πνεῦμα εἶνε τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν τις δὲν ἔχη τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ οὗτος δὲν εἶνε αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ ὁ Χριστὸς εἶνε ἐν ὑμῖν, τότε μὲν σῶμα εἶναι νεκρὸν διὰ τὴν ἀμαρτίαν, τὸ δὲ πνεῦμα ζωὴ διὰ τὴν δικαιοσύνην..... Ἄρα λοιπὸν, ἀδελφοί, εἴμεθα χρεώσται οὐχὶ κατὰ τὴν σάρκα, ὥστε νὰ ζῶμεν κατὰ τὴν σάρκα, διότι ἐὰν ζητε κατὰ τὴν σάρκα, μέλλετε νὰ ἀποθάνετε (καὶ θὰ στερηθῆτε τῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων), ἀλλ' ἐὰν διὰ τοῦ Πνεύματος θανατόνητε τὰς πράξεις τοῦ σώματος θέλετε ζῆσαι, ἐπειδὴ ὅσοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ οὗτοι εἶνε υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν ἐλάβετε πνεῦμα δουλεί-

ας..... ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἰοθεσίας... αὐτὸ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ μὲ τὸ πνεῦμα ἡμῶν ὅτι εἴμεθα τέκνα Θεοῦ, ἔάν δὲ τέκνα καὶ κληρονόμοι μὲν Θεοῦ συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, ἔάν συμπάσχωμεν, διὰ τὰ γίνωμεν καὶ συμμέτοχοι τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἐπειδὴ φρονῶ ὅτι τὰ παθήματα τοῦ παρόντος καιροῦ δὲν εἶναι ἄξια νὰ συγκριθῶσι μὲ τὴν δόξαν τὴν μέλλουσαν νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς.....ἐπειδὴ εἰξεύρομεν ὅτι πᾶσα κτίσις συστενάζει καὶ συναγωνιᾷ ἕως τοῦ νῦν, καὶ οὐχὶ μόνον αὐτὴ.....ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς στενάζομεν ἐν ἑαυτοῖς περιμένοντες τὴν υἰοθεσίαν τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.....Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συμβοηθεῖ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἐπειδὴ τὸ τι νὰ προσευχηθῶμεν ὡς πρέπει, δὲν εἰξεύρομεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἰκετεύει ὑπὲρ ἡμῶν διαστεναγμῶν ἀλαλήτων.....εἰξεύρομεν δὲ ὅτι πάντα συνεργοῦσι πρὸς τὸ ἀγαθὸν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεόν.....Τίς θέλει μᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ πείνα ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;... Ἄλλ' εἰς πάντα ταῦτα ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, ἐπειδὴ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζῶη, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε παρόντα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε ἄλλη τις κτίσις, θέλει δυνηθῆ νὰ χωρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν (Ρωμ. ἡ' 5—39).

—♦♦♦—

ΥΠΟΘΗΚΑΙ τοῦ ἄρτι ἐκλεγέντος προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Πῶλ Ντουμέρ.—*Ἡ θέλησις, ὁ χαρακτήρ, τὸ κοινωνικὸν καθήκον, ὁ γάμος*

Ἐκ τοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἐκδόθέντος βιβλίου «ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΥΪΩΝ ΜΟΥ» τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀποσπῶμεν τὰς κατωτέρω «ἐπισημῆκας» γραμμένας μὲ πολλὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν.

Ἡ θέλησις καὶ ὁ χαρακτήρ: Εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν εἰς τὰς χιλιάς καθημερινὰς πράξεις ποὺ ἔχουν τόσον μέγα ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς ἀπὸ ἀποτελοῦν αὐτὸν τὸν ἴστον τῆς υπάρξεώς μας, καλὸν εἶνε νὰ μὴ ἔχωμεν συνεχῶς πρὸς συζητήσιν τὸ ἂν εἶνε ἡρήσιμον νὰ πράξωμεν ἢ νὰ μὴ πράξωμεν κάτι, ἀλλὰ ἄς ἔχωμεν κανόνας σταθεροὺς ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ὁποίων ν' ἄρκῃ μία ἀπλή ἐνέργεια τῆς ἀγρύπνου θελήσεως διὰ νὰ ὑπαγορεύσῃ τὴν ἀπόφασίν μας».

Ἡ ἐργασία: Ἡ ζωὴ εἶνε ἐμπρὸς σας, ὡ νεοί. Καὶ ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ὅτι θὰ τὴν κάμετε σεῖς. Ἡ ἀρετηρία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεκίνησε καθεὶς, δὲν ἔχει παραμετρίαν σημασίαν, ὅταν ἡ ὁδὸς ποὺ πρέπει νὰ διανύσῃ εἶνε μακρὰ. Εἰς οἰανδήποτε κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἂν σᾶς ἐποποθέτησεν ἢ μοῖρα, εἴτε ἐζήσατε τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν σας ἡλικίαν

μέσα στη φτώχεια, στην άνεση ή και στον πλούτον, ή τύχη σας εύρισκεται στα χέρια σας. Το μέσον της επιτυχίας είναι δι' όλους το ίδιο: Εργασθήτε, εργασθήτε γενναίως και αποφασιστικῶς. Τὴν εὐτυχεστέραν ζωὴν δὲν θὰ τὴν ἔχη ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ ὅλους σας, οὔτε καὶ τὴν πλέον ἔνδοξον. Δὲν θὰ τὴν ἔχη οὔτε ὁ ἐξυπνότερος ἀπὸ ὅλους σας. Τὴν εὐτυχεστέραν ζωὴν θὰ τὴν ἔχη ἐκεῖνος ποῦ θὰ κατορθώσῃ νὰ συνενώσῃ τὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος πρὸς τὴν ἐπιμονὴν ἐν τῇ «ἐργασίᾳ».

«Ἠθικὴ ἀγωγή»: Ὑπάρχει κάποια στιγμή εἰς τὴν ζωὴν ἐνὸς νέου ὅπου πρέπει νὰ προβῇ ὁ ἴδιος εἰς προσεκτικὴν καὶ εἰλικρινῆ ἐξέτασιν τῆς ἠθικῆς του φύσεως, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ διευκρινίσῃ τί κακὸν εἶχε [μέσα του διὰ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ καὶ τί καλὸν διὰ νὰ τὸ διδιατηρήσῃ ζηλοτύπως, ὡς καὶ τί τοῦ λείπει διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Ὁ Φραγκλῖνος εἶχε καταρτίσει, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κατόπιν ὑπολογισμοῦ τῶν ψυχικῶν του ἰδιοτύπων, ἕνα ἡμερολόγιον, μὲ δοῦναι καὶ λαβεῖν, ὅπου ἔγραφεν ὁ, τιτοῦ ἔλειπεν εἰς τὴνμῖα σελίδα καὶ ὅ, τι τοῦ ἐχρειάζετο εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδα, μὲ τὰς θετικὰς καὶ τὰς ἀρνητικὰς ἀξίας, μὲ λογαριασμὸν τῶν (ψυχικῶν) κερδῶν καὶ ζημιῶν λεπτομερῶς τηρούμενον. Ὁλος ὁ κόσμος, ὅμως, δὲν εἶνε Φραγκλῖνος, ἀτυχῶς. Ἄλλως τε, μερικοὶ ἰσολογισμοὶ ἤμποροῦν νὰ χαρακτηροῦν εἰς τὸ μυσλὸ, χωρὶς νὰ χρειάζωνται κατάστιχα... Ὅπωςδὴποτε τὸ σκουδαοῦν εἶνε νὰ ξέρῃ κανεὶς ποιά εἶνε τὰ ἐλαττώματα ποῦ πρέπει νὰ κόψῃ καὶ ποιὲς οἱ ἀρετὰς ποῦ πρέπει νὰ ἐνισχύσῃ ἂν τις ἔχη ἢ ν' ἀποκτήσῃ ἂν δὲν τις ἔχη ἀκόμη.. Ὅταν γίνῃ αὐτο, βυθούσης τῆς θελήσεως καὶ τοῦ θάρρους ὁ καθεὶς θὰ φθάσῃ εἰς εὐτυχῆς ἀποτελεσματ.

Ὁ γάμος: Εἶνε ἠθικὴ ὑποχρέωσις ὁ γάμος καὶ ἡ ἴδρυσις οἰκογενείας, ὑποχρέωσις συνηρτημένη πρὸς τὴν ἄλλην ὑποχρέωσιν τῆς ἀποδοχῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς καλῆς αὐτῆς χρήσεως. Ὅπως ἔχει κανεὶς τὸ καθήκον νὰ ζήσῃ, ἔχει καὶ τὸ καθήκον νὰ δημιουργήσῃ τὴν ζωὴν. Καὶ τὸ νὰ δημιουργήσῃ δὲν συνίσταται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ νὰ κἀνῃ παιδιὰ: πρέπει ν' ἀναθρέψῃ τὰ παιδιὰ αὐτὰ, νὰ τὰ καταστήσῃ ἱκανὰ, ὥστε νὰ ἐπαρκοῦν μόνα των εἰς τὴν ζωὴν. Πρέπει νὰ κἀμῃ μὲ ἄλλους λογους, τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀνθρώπους πλήρεις. Πρὸς τοῦτο χρειάζεται ἡ στενὴ καὶ ἀχώριστος ἐνωσις, ἡ κοινὴ ζωὴ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός, χρειάζεται ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία, ἡ οἰκογένεια... Ὁ γάμος εἶνε, κατὰ συνέπειαν, τὸ φυσικόν, τὸ ἀνθρώπινον καθήκον. Ἄλλ' εἶνε ἐπίσης καὶ κοινωνικὸν καθήκον, τὸ ὅποσον κανεὶς δὲν περιορίζει ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἐπιβάλλει. Ἡ κοινωνία δὲν ἤμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὸ ἀπαραίτητον θεμέλιον, ποῦ εἶνε δι' αὐτὴν ἡ οἰκογένεια. Καμμία κοινωνία δὲν ἐστάθη ἔξω ἀπὸ τὸ θεμέλιον αὐτὸ....»

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Α Ι

Ἐν Λουτρακίῳ τῇ 12 Ἰουνίου 1931.

Ἄγαπητὲ Οἰκονόμει,

Παρακολούθησας τὰς διαφόρους δημοσιεύσεις τοῦ περιοδικοῦ Σας «Νέα Ζωή», δύναμαι νὰ βεβαιώσω Ὑμᾶς, διὰ τὸ περιοδικὸν ἀνδρωθῆν ἐκ μικροῦ ὡς ἦτο, τὸ πρῶτον, ἠδυνήθη νὰ καταλάβῃ θέσιν ζηλευτὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ-

στικῆ ὑπηρεσίᾳ. Ἄξιον λοιπὸν συγχαρητηρίων κρίνω τὸν ἰδρυτὴν καὶ συγγραφέα αὐτοῦ, διότι ἐπεδίωξε τὸ μὲν τὴν στρέωσιν τῶν πιστευόντων παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς, τὸ δὲ διότι ἀνήρει τὰς κακοδοξίας καὶ τὴν ἀπιστίαν ἐν γένει καὶ κατεπολέμη αὐτάς, καὶ ἀμφοτέρω ἐν πολλοῖς ἐπετύγχανε. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ ἐπολλαπλασιαζόντο τὰ τοιοῦτου εἶδους ὄργανα καὶ οἱ ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀνελάμβανε ὑπὸ τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς τὰ τοιαῦτα διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἀντεπεξέρχωνται ἀπερίσπαστα εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα. Ἡ Ἐκκλησία ἡ ὅποια καθυστέρησε καὶ καθυστερεῖ ἐν πολλοῖς.

Δεχθῆτε Σὰς παρακαλῶ, ἅγιο οἰκόνόμε, τὰ θερμά μου συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐργασίαν Σας καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι εὐχομαι τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσίν Σας πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκατε.

† Ο ΕΔΕΣΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ (εὐχέτης)

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουνίου 1931.

Αἰδεσιμολογιώτατε,

Ὁμολογῶ εὐκρινῶς ὅτι ἐν ὅλῃ τῇ πνευματικῇ ἐργασίᾳ Σας, ἦν μετὰ πολλοῦ ζήλου παρακολουθῶ, πρὸ παντὸς ἀντικατοπτρίζονται ἡ θερμὴ πίστις, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον πρὸς ἐξῆψωσιν καὶ ἀνορθωσιν Αὐτῆς. Ἐχομεν ὁμῶς ἀνάγκην Κλήρου συγχρονισμένου, Κλήρου μεμορφωμένου θεολογικῶς καὶ κοινωνικῶς καὶ μὴ ὑπολειπομένου τῶν ἄλλων κοινωνικῶν τάξεων κατὰ τὴν μόρφωσιν.

Ὁ σοφὸς Γερμανὸς Κάϊζέριγγκ κατηγορῶν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἀπεκάλεσεν αὐτὴν νεκράν, διότι οὐδέποτε λέγει, ὕψωσε τὸ ἀνάστημα Αὐτῆς ἀπέναντι τῆς πολιτείας ὡσάντις ἐβλεπε καταπατουμένους τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὴν δὲ ἐκκλησιαστικὴν περὶ οὐσίαν διαρπαζομένην. Ἴσως νὰ ἔχη δίκαιον. Φρονῶ ὁμῶς μὲ τὴν μόρφωσιν τοῦ Κλήρου θ' ἀποκῆση οὗτος καὶ τὴν ἀπαιτούμενην εὐψυχίαν καὶ τὸ θάρρος τῆς γνώμης τοῦ ὑποίου σήμερον λόγῳ τῶν γνωστῶν συνθηκῶν στερεῖται.

Δὲν παραλείπω δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ εὐθαρσῆς καὶ διαφωτιστικὴ ἀρθρογραφία τοῦ ὑμετέρου φύλλου ἀποτελεῖ ἰσχυρὰν ἐνθάρρυνσιν διὰ τὴν ἐμμονὴν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν τῶν ὑπὸ παντοίων ἀντιχριστιανικῶν ἰδεῶν ἐπηρεαζομένων ἐν τῇ πίστει.

Πόσοι δυστυχῶς σήμερον καὶ ἐκ τῶν διανοουμένων διὰ νὰ δρέψωσι τὴν ματαίαν δόξαν τοῦ συγχρονισμένου παρεκκλίνουσι τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν πατροπαραδότων παραδόσεων Αὐτῆς, ὡς οἱ θεόπνευστοι ἡμῶν Πατέρες «ἀπολυπραγμονήτω σιγῇ παρέδωκαν ἡμῖν ταύτας»; Ἐὰν ὅλοι οἱ μορφωμένοι κληρικοὶ μας καὶ ἕκαστος ἐν τῇ κύκλῳ αὐτοῦ διαπνευόμενος ἐκ τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπης ἐργασθῶσι μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, ἀναμφιβόλως ἡ Ἐκκλησία θὰ χωρήσῃ ἐπὶ τὰ πρόσω, θ' ἀποθέσῃ τὴν νάρκην καὶ

τὸν μαρασμόν, θ' ἀποκτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ζωὴν, ἣτις διέκρινεν αὐτὴν ἐν παρῳχημένοις χρόνοις καὶ θὰ ἐμφανισθῇ δρῶσα καὶ ἰσχυρὰ, συνθλώσα διὰ τῆς θείας αὐτῆς δυνάμεως τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις, τὰ ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, διὰ τοῦ ἀκρογωνιαίου Λίθου, ὃν ἀποδοκιμάζουσι ταῦτα.

Ὅθεν χωρεῖτε, αἰδεσιμολογιώτατε, ἐπὶ τὸ θεάρεστον ἔργον Σας καὶ εἶθε τὸ ἀξιομίμητον παράδειγμά Σας νὰ εὗρῃ καὶ ἄλλους μιμητάς. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ θεμελιωτῆς τῆς πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κρατῆναι καὶ ἐνίσχυσαι τὸν ζῆλον ὑμῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετ' εὐχῶν ἐγκαρδίων καὶ ἄκρας ἐκτιμήσεως.

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου μοι αἰδεσιμότητος
ταπεινὸς πρὸς Θεὸν εὐχέτης καὶ ὄλωρ πρόθυμος

† Ο ΣΟΥΦΛΙΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ

Αἰδεσιμώτατε Κύριε Διευθυντά,

Σας συγχαίρω ἐκ βάθους ψυχῆς διὰ τὸ ψυχοσωτήριον ἔργον Σας διὰ τῆς «Νέας Ζωῆς».

Τὸ περιοδικόν Σας εἶνε κάθαρσις πάσης ψυχῆς ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἔχη παρκαλίψει αὐτή.

Πλευριανὰ Μυλοποτάμου Κρήτης

Μετὰ Σεβασμοῦ

ΑΝΤ. ΟΡΦΑΝΟΣ (Δημιῆλος)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάτωθεν τῶν ἐράχων τῶν Ἰούρων εὐρέθησαν ἐκτεταμένα στρώματα σκληροτάτης λευκῆς ἀμμολίθου, σχηματισθεῖσης ἀπὸ εἶδος τι χαλικώδους ἄμμου, συνηγμένης καὶ πεπιεσμένης διὰ τοῦ ὕδατος. Μεταξὺ τῶν στρωμάτων ἐκείνων εὐρέθησαν ἕγχη καὶ τεμάχια ἀπολιθωμένων ἰνδοκαλάμων ἄπειρα, πελώρια φοινικόδενδρα καὶ κάλαμοι γιγάντιοι, κατωτέρω δὲ ἀπαντῶνται τὰ στρώματα τῶν λιθανθράκων, λιθῶνα ἄργαων καὶ ἐκτεταμένων δασῶν, τὰ ὅποια ἐκάλυπτον ὀλόκληρον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Ἐπίσης εὐρέθησαν ὄστρακα καὶ εἶδη ἰχθυῶν, οὐδέποτε θμως ὁποῦν ἀνθρώπου ἢ χερσαίου ζώου.

Κατόπιν δὲ παρρησιῶν ἐρευνῶν συνεπέρανεν συμφώνως μὲ τὴν Ἀγίαν Γραφήν:

1ον Ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆρξε πάντοτε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅτι ἡ ζωὴ ἤρχισεν ἐκ θαύματος, δι' ἀπ' εὐθείας μεσολαθήσεως τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως, ἐναντίον τῶν νόμων τῆς φύσεως ἢ μᾶλλον πρὸ τῆς υπάρξεως αὐτῶν.

2ον Ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ νεότερος τῶν ὀργανικῶν ὄντων, τὰ ὅποια ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς γῆς.

3ον Ὅτι ὅλα τὰ χερσαία ζῶα εἶναι μεταξὺ τῶν τελευταίων, ἅτινα ἀνεφάνησαν ἐπὶ

της γης πρὸ της δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ

4ον. Ὅτι ἡ μεγάλη κλίμαξ τῶν γεωλογικῶν ὀργανοφόρων περιόδων διαιρεῖται φυσικῶς εἰς τρεῖς μεγάλας τάξεις

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς «εἰποίησε κατ' εἰκόνα ἑαυτοῦ».

Κίς τί συνίσταται ἡ κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὁμοιότης τοῦ ἀνθρώπου;

Ἐπισημαστέον ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐδημιουργήθη νὰ εἶναι, ὡς ὁ Θεός, πνεῦμα, ἀνευ ὑλικῆς οὐσίας. Ὁ Σολομῶν λαλῶν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ὅτι «ἡ κόνις ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐλήφθη, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέφει εἰς τὸν Θεόν, ὅστις τὸ ἔβωκε» (Ἐκκλησι. β' 7). Ὅτι ἡ ψυχὴ ἐπλάσθη ἀθάνατος.

Ἐπισημαστέον μὲ ἐν χάρισμα τῆς νοερᾶς ἀντιλήψεως καὶ ἐπρωικίσθη μὲ τοιαύτας ψυχικὰς δυνάμεις, τὸν μυστηριώδη μῦτον τῶν ὀπίων μόλις κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἡ Ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ καὶ παρακολουθήσῃ.

Ἡ διὰ τὸν ἀνθρώπον προσδιορισθεῖσα τροφὴ ἦτο «πᾶς χόρτος κάρμυν σπόρον, καὶ πᾶν δένδρον καρποφόρον».

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὡς καὶ εἰς ἄλλα πολλά, ἔφθασεν ἡ ἐπιστήμη διὰ μακρῶν περιστροφῶν καὶ ἐπιπένων σπουδῶν. Εἶναι ζήτημα, ἕπερ πολὺ ἀπησχόλησε τοὺς φυσιολόγους καὶ περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποφανθῶσι ἐποῖα ἦτο ἡ πρώτη καὶ φυσικὴ τοῦ ἀνθρώπου τροφή. Χάρις ὅμως εἰς τὴν συγκριτικὴν ἀνατομίαν, εἶναι εὐκόλον νὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἀρχήθεν οὔτε χορτοφάγος, οὔτε σαρκοφάγος ἦτο, ἀλλ' ὀπωροφάγος.

Ἐκ τῆς ἐρεύνης εἰς ἣν προήλθομεν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Ἐπιστήμη παρ' ὅλας τὰς προόδους διὰ τὰς ὁποίας ἀποκαλυπτόμεθα μετὰ θαυμασμοῦ, ὑπῆρξε νήπιον εἰς τὴν ἐσχάτως ἀνακάλυψιν ἀληθειῶν πρὸς τὰς ὁποίας ὑπῆρξε ὁ ἀνεπιστήμων Μωϋσῆς ἠδύνατο νὰ χειραγωγῆσθαι αὐτὴν πρὸ 3000 ἐτῶν.

Ἡ ἀνθρωπότης ἠγνόησε τὴν θεϊαν ἀποκάλυψιν, οἷαν περιχλείουσι αἱ Γραφαί. Μετὰ τὸ πρόπετασμα τῆς ἰδιότητος τῆς αὐθεντίας ἐτέφλωσεν ἑαυτὴν πρὸ τοῦ ἡλίου τοῦ γραφικοῦ φωτός καὶ εἶχεν ὑπομονὴν νὰ παρέλθουν ἑκατονταετηρίδες ὀλόκληροι, ἵνα ἡ Σαπαάνη καὶ ἡ μάχαιρα, τὸ τηλεσκόπιον καὶ τὸ μικροσκόπιον καὶ τὰ συμπεράσματα λόφων ἐκ τῶν συγγραμμάτων ἐπισφραγίσωσιν τὰς Γραφικὰς ἀληθείας.

Ἀποδίδομεν σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλὰ δὲν λησμονώμεν ὅτι ἡ Γραφικὴ ἀποκάλυψις μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὴν λατρείαν τῆς Ὑψίστης Ἀληθείας καὶ Γνώσεως Θεοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡδὲ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἐτέρου βράχου ἐρευνητικῆς μαρτυρίας δυνάμει τῶν ὁποίων πειθόμεθα πέραν πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ Βίβλος εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τῇ ἐρευνῇ μας ταύτῃ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν σχετικὸν σύγγραμμα τοῦ ἀμερικανοῦ ἱεροκέρυκος Τόβρου.

ΕΙΝΑΙ Η ΒΙΒΛΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ :

Ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι πράγματι Θεός. Ἡ θεϊκὴ ζωὴ του, οἱ θεῖοι λόγοι του καὶ τὰ θαυμάσια ἔργα του ἀποτελοῦν διακριτικούς κήρυκας περὶ

τῆς θεότητος τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ ὁ Ναπολιέων Βοναπάρτης εἶπε : « Γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους, ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἦτο ἄνθρωπος ».

Εἶναι δυστυχῶς γεγονός, ὅτι πολλαὶ προσπάθειαι ἐγένοντο, ὅπως ἐξοστρακισθῆ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ πᾶν ὑπερφυσικὸν στοιχεῖον, καὶ ὡς ἂν τῶν προσπαθειῶν τούτων ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἀποτυχία. Ἡ ἐπιτηδειότερα προσπάθεια ἦτο ἡ τοῦ Δαυὶδ Στράους, ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ « Ἡ Ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ». Ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς ἦτο ἀνὴρ ἀξιοσημειώτων προτερημάτων καὶ ικανότητος, ἀνὴρ πραγματικῆς καὶ βαθείας μαθήσεως, μοναδικῆς δυνάμεως κριτικῆς ἀναλύσεως, ἀθαρτάτου ἐπιμονῆς καὶ ἀκαμάτου ἐπιμελείας. Οὗτος ἐθεσεν εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ σπάνια δῶρα τῆς πλουσίως πεπροίκισμένης διανοίας τοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ διαψεύσῃ τὰ θαυματουργὰ στοιχεῖα, τὰ ἐν αὐτῇ περιεχόμενα. Ἐξώδευσε δὲ τὰ καλλίτερα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ κατὰ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐν τῇ προσπάθειᾳ ταύτῃ. Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ τις ἐν τοιαύτῃ τινὶ προσπάθειᾳ, ὁ Δ. Στράους ἦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος, καὶ ὅμως ἀπέτυχεν οὐκ ὀλίγως.

Πρὸς καιρὸν ἐφάνη εἰς πολλοὺς ὅτι εἶχεν ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του, ὅτε ὅμως τὸ σύγγραμμά του, ὑπεβλήθη εἰς αὐστηρὰν κριτικὴν ἀνάλυσιν, ἐξεμηδενίσθη καὶ σήμερον οὐδεμίαν ὑπόληψιν χαίρει· οἱ θελοντες δὲ ν' ἀφαιρέσωσι τὸ θαυματουργὸν στοιχεῖον ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ αἰσθάνονται ὅτι πρέπει νὰ ἐπιχειρήσωσι νέαν ἀπόπειραν, ἀφοῦ ἡ τοῦ Δ. Στράους κατέληξεν εἰς μηδέν.

(Ἄκολουθεῖ)

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσεν ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐπισκοπιανῆς ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως (General Convention Committee) διατύπωσις τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὸν γάμον 43ου κανόνος. Ὁ ὑπὸ τῆς ἐν λόγω ἐπιτροπῆς ψηφισθεὶς καὶ δημοσιευθεὶς κανὼν οὗτος προὐκάλεσε μεγάλην αἰσθησιν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους κύκλους τὸ μὲν ὡς ἐκ τῶν ἐπιφερομένων εἰς τὸ πρῶτον ἰσχύον γαμικὸν δίκαιον μεταβαλῶν, τὸ δὲ ἐνεκα τῆς μεγίστης σημασίας ἣν ἔχει ἐν γένει τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τοῦ διαζυγίου καὶ διὰ πᾶσαν μὲν κοινωγίαν, ἰδίως ὅμως διὰ τὸν ἀμερικανικὸν λαὸν κατὰ τὴν σημερινὴν μάλιστα ἐποχὴν. Οἱ σπουδαιότεροι ὅροι τοῦ νέου κανόνος εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: Δὲν εἵναι νὰ εὐλογηθῆ ὁ γάμος εἰὰν μὴ προπαρασκευασθῶσι πρὸς τοῦτο οἱ μελλόνυμφοι· καὶ μὴ ἀποδέχωνται τὸ χριστιανικὸν ἰδεώδες τοῦ γάμου. Ὁ γάμος διαλύεται δι' ἕνα ἐκ τῶν ἀπολούθων λόγων ὑφισταμένων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ γάμου: Ἐλλειψίς ἀμοιβαίας ἐλευθέρας συγκαταθέσεως· ἄωρον ἡλικίας, ἀδυναμία φυσικῆ τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων· φρενικὸν νόσημα ἀχρηστεῦον τὴν ὑγιᾶ νόησιν· παραφροσύνῃ· ὁματιμία· συζυγικὴ ἀπιστία· νοσοὶ γενετικῆς· ὀργάνων· διγαμία. Δύται καὶ αἱ λοιπαὶ λεπτομέρειαι τοῦ κανόνος συζητοῦνται ξηρῶς ἐν τοῖς ἀμερικανικοῖς κύκλοις.

Μεγάλη καὶ ζωηρὰ ἐνδοεκκλησιαστικὴ κίνησις παρετηρήθη κατὰ τοὺς ἐξ τελευταίους

μήνας μεταξύ της λονδινείου νεολαίας, ἀπολήξασα εἰς δύο πολυαριθμούς συζητήσεις ἐν Albert Hall, κατὰ τὰς ὁποίας συνήλθον 8.000 νέοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Τὸ ἀποτελεσμα τῆς κινήσεως ταύτης ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν τῶν ὀργανωτῶν, διότι κατὰ τὰς διαμέσους συναθροίσεις πρὸς ἀκράσιν ὠρισμένων διαλέξεων ἐκκλησιαστικοθησκευτικῶν, κατὰ χιλιάδας συνωστίζοντο οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι. Ἐν συνόλῳ οἱ παρακολούθησαντες τὰς διαλέξεις ἀνῆλθον εἰς τριακοσίας χιλιάδας.

ΣΟΤΙΑΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πρὸ ἔτους περίπου μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἑνώσεως τῆς Στοκχόλμης προέβαιεν εἰς αὐτὴν ὅπως γείνη πρότασις πρὸς τὴν ραδιοφωνικὴν συζητικὴν ἐταιρείαν περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐνωτικῶν ἱερουργιῶν εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ραδιοφωνίας. Ἐξομαλοθεσιῶν δὲ τῶν ἀρχικῶν δυσχερειῶν ἡἐταιρεία ἐδέχθη ἀφοῦ ἐπίσθη περὶ τῶν καλῶν τῆς σχετικῆς ραδιοφωφίας αποτελεσμάτων ἐν ἄλλαις χώραις. Οὕτω ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Σεπτεμβρίου ἢ καθημερινῆ ἱερουργία ἀποτελεῖται ἐξ ἁμαμάτων καὶ ἐνὸς κηρύγματος διαρκείας 5—7 λεπτῶν, γινομένου ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων συζητικῶν ἐκκλησιῶν. Καθ' ἑκάστην Τρίτην τὸ κήρυγμα ἀπευθύνεται εἰδικῶς πρὸς τοὺς ἐρατὰς τῆς ἀθλητικῆς καὶ τὴν νεολαίαν ἐν γένει, τῆς Πέμπτης τὸ κήρυγμα ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τὰς νοσοκόμους, καὶ τὸ τοῦ Σαββάτου πρὸς τὸν μαθητικὸν κόσμον. Καίτοι δὲ τὸ ἐγγεῖρημα εἶχε τὸ κατ' ἀρχὰς χαρακτῆρα ἀπλῆς ἀπειρας, ἐν τούτοις αἱ πρὸς τὴν ραδιοφωνικὴν ἐταιρίαν πολυαριθμοὶ εὐχαριστήριοι ἐπιστολαὶ ἐπείσαν αὐτὴν ὅπως εἰσαγάγῃ ὀριστικῶς εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς καὶ τούτου τὸν κλάδον. Εὐχαριστίας ἐξέφρασαν καὶ οἱ ἐν Νορβηγίᾳ, Δανίᾳ, Λεττωλίᾳ καὶ Φινλανδίᾳ ἀκροαταί.

ΑΔΗΘΗΣ ΙΕΡΑΡΧΗΣ—Ἐκ Καρδίτης γράφουσιν ἡμῖν πολλὰ τὰ ἐγνωμαστικά περὶ τοῦ Σεβασ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφανοσάλων κ. Ἰεζεκιήλ Βελανιδιώτου.

Ὅμιλεῖ καθ' ἡμέραν διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Δαπανᾷ ὅσα κτᾶται διὰ τοὺς πτωχοὺς, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πτωχῶν νεανίδων, διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ κατεστήματα κλ. Τρέχει ἀκούραστος εἰς ὅλα τὰ χωριά τῆς περιφερείας του ἵνα διδάξῃ καὶ σπυρίξῃ εἰς τὴν πίστιν τὸ παίμνιον του, χωρὶς οὔτε ἕνα λεπτὸν νὰ λαμβάνῃ ὡς ἰδιαιτέραν του ἀμοιβὴν. Ὁ λαὸς κρέμαται ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὸν ἀγαπᾷ, τὸν σέβεται, τοῦ ἀκούει καὶ πράττει ὅσα λέγει.

Ἡ ἐπίδρασις του ἐπὶ τοῦ πορνίου του, ἐπ' ἀγαθῷ αὐτοῦ, εἶνε ἀνυπολόγιστος.

Τὴν 19ην παρελθόντος μηνὸς μετέστη (πρὸς Κύριον, ὃ ἀλτρευῖστος ἱερεὺς καὶ διδάσκαλος Νίπουσ Ἀποκορώνου Ἀριστήδης Παπαδάκης. Ὁ πρῶτος καὶ ὄλος αἰφνιδίως θάνατός του (διότι μέλις ἦτο 40 ἐτῶν) ἐλύπησεν κατὰκάρδα τοὺς φίλους αὐτοῦ. Καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον ἀπώλεσαν ἕνα ἰδεολόγον ἔργατην αὐτῶν, τὰ δὲ 8 καὶ ἀποφανισμένα τέκνα τοῦ ἀειμνήστου ἱερέως τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπητὸν τὸν πατέρα, τιθέμενα εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τὴν σκίαν τοῦ ἐν οὐρανοῖς Πατρός, Ὅστις ἀγαπᾷ ἰδιαιτέρως καὶ σκέπει τὰ ὄρφανά.

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» εὐχεται εἰς τὴν ἀποφανισθεῖσαν οἰκογένειαν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορᾷν καὶ βοηθεῖαν εἰς τὴν δεινὴν τῆς αὐτῆν δοκιμασίαν.

ΑΔΗΘΗΣΙΣ

Χάριν μικρᾶς ἀναπαύσεως ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» δὲν θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν 7ην Αὐγούστου. Θὰ ἐκδοθῇ καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου εἰς διπλοῦν τεύχος.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ